

Вчера следъ обѣдъ чичото ни заведе на разходка по Македонския пѣтъ, ала отъ хълма се видѣха пакъ хълмове — много, много — като вълни по море. Планината си бѣше все тамъ, на края на небето, и Македония не се видѣ. Колкото

много и да вървѣхме, все толкова далечъ си остана. Колко ли е дълъгъ пѣтътъ до нея!

А пѣкъ отзарана каквото видѣхъ, не мога ти изказа съ никакви думи. Най-първо се изплашихъ, защото отъ шосето, дето се изкачва при насъ, изкочи единъ конь съ човѣкъ. Зърнахъ само нѣщо синьо и червено, защото коньтъ профуча за една минута. Подиръ малко още единъ!

Боже, викамъ си, какво ли е!

Изеднажъ се чу отдалеко тропотъ. Много коне! Всички хора изкочиха отъ баракитѣ и гората и нависнаха надъ пѣтя.

— Какво има?

— Леле, мамоо!

— Мълчи бе, сватба е!

— У, у, каракачанска сватба!

Изеднажъ се исипаха коне съ селяни и селянки, сжшо войска, и спрѣха предъ насъ. Накичени съ сребърни и златни висулки, гerdани, колани. Свѣтятъ като слънца. А върху конетѣ шарени козеци. Единъ конь бѣше цѣлъ въ сини маниста. Само ушитѣ и очитѣ му се движатъ. На него никой не язди — само възглавници и черги? Казвамъ ти, по Великденъ яйцата не сж толкова шарени! То било на булката чергитѣ и възглавницитѣ — все нови. А пѣкъ булката цѣла покрита върху коня си — като червена колиба.

Додето да видимъ, шибнаха конетѣ и се изгубиха. Подиръ една минута изкочиха по пѣтя за фабриката. Облакъ прахъ се дигна подире имъ. Сетне се скриха въ гората и изеднажъ изкочиха на хълма по македонския пѣтъ — сжшо като шарени птици отъ американскитѣ гори. Такова нѣщо и на картина не съмъ виждала, и въ приказка не съмъ чувала.

Чичото каза, че отишли горе, на високия хълмъ — тамъ си имали колиби. Обеща да ни заведе! Тогава